

Sbírka soudních rozhodnutí

(Věc T-268/21)

(zveřejnění formou výňatků)

Ryanair DAC

v.

Evropská komise

Rozsudek Tribunálu (desátého senátu) ze dne 24. května 2023

„Státní podpory – Italský trh letecké dopravy – Režim náhrad pro letecké společnosti, které jsou držiteli licence vydané italskými orgány – Rozhodnutí nevznášet námitky – Podpora určená k nápravě škod způsobených mimořádnou událostí – Povinnost uvést odůvodnění“

1. *Žaloba na neplatnost – Fyzické nebo právnické osoby – Akty týkající se jich bezprostředně a osobně – Rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje slučitelnost státní podpory s vnitřním trhem bez zahájení formálního vyšetřovacího řízení – Žaloba podaná zúčastněnými stranami ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU – Žaloba na ochranu procesních práv zúčastněných stran – Přípustnost*
[Článek 108 odst. 2 a 3 a čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU; nařízení Rady 2015/1589, čl. 1 písm. h)]

(viz body 10–15)

2. *Akty orgánů – Odůvodnění – Povinnost – Dosah – Rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor – Rozhodnutí nezahajovat formální vyšetřovací řízení – Stručné uvedení důvodů, jež vedly Komisi k závěru o neexistenci vážných obtíží při posuzování slučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem – Neexistence – Nedostatečné odůvodnění*
(Článek 296 druhý pododstavec SFEU)

(viz body 20–38)

Shrnutí

Tribunál zrušil rozhodnutí Komise o schválení opatření podpory spočívající v dotacích vyplácených Itálií italským leteckým společnostem v souvislosti s pandemií COVID-19

Komise neodůvodnila svůj závěr, podle kterého dotčené opatření nebylo v rozporu s jinými ustanoveními unijního práva, než jsou ta, která se týkají státních podpor

V říjnu 2020 Italská republika oznámila Evropské komisi opatření podpory spočívající v dotacích vyplácených některým leteckým společnostem, které mají italskou licenci, prostřednictvím fondu kompenzace ve výši 130 milionů eur (dále jen „dotčené opatření“). Toto opatření mělo za cíl napravit škody, které způsobilé letecké společnosti utrpěly v důsledku cestovních omezení a dalších omezujících opatření přijatých v souvislosti s pandemií COVID-19.

V souladu s jednou z podmínek způsobilosti stanovených v dotčeném opatření, aby jej mohly využít, musely letecké společnosti vyplácet svým zaměstnancům, jejichž mateřské letiště se nachází v Itálii, a také zaměstnancům podniků, které jsou třetími stranami podílejícími se na jejich činnostech, odměnu, která je stejná či vyšší než minimální odměna stanovená vnitrostátní kolektivní smlouvou použitelnou v odvětví letecké dopravy, uzavřenou organizacemi zaměstnavatelů a odborovými svazy považovanými za nejrepresentativnější na vnitrostátní úrovni (dále jen „požadavek minimální odměny“).

Aniž by zahájila formální vyšetřovací řízení stanovené v čl. 108 odst. 2 SFEU, rozhodla se Komise nevznášet proti dotčenému opatření žádné námitky z důvodu, že toto opatření je slučitelné s vnitřním trhem¹.

Tribunál, kterému byla předložena žaloba na neplatnost podaná leteckou společností Ryanair, zrušil toto rozhodnutí z důvodu porušení povinnosti uvést odůvodnění, jak je stanovena v článku 296 SFEU.

Závěry Tribunálu

V souladu s ustálenou judikaturou musí rozhodnutí nezahájit formální vyšetřovací řízení týkající se oznámené podpory obsahovat důvody, na jejichž základě se Komise domnívá, že se nepotýkala s vážnými obtížemi při posuzování slučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem. I když stručné odůvodnění v tomto bodě postačí, musí jasně a jednoznačně uvést důvody, proč měla Komise za to, že se s takovými obtížemi nepotýkala.

Tribunál se však domníval, že tak tomu v projednávané věci není.

Zprvė uvedl, že v napadeném rozhodnutí Komise tvrdila, že požadavek minimální odměny byl neoddělitelně spojen s dotčeným opatřením a že tento požadavek nebyl vlastní cíli tohoto opatření, avšak jasně a jednoznačně neuvedla úvahy, které ji vedly k tomuto dvojímu tvrzení.

Zadruhé Tribunál konstatoval, že závěr napadeného rozhodnutí, podle kterého požadavek na minimální odměnu nebyl v rozporu s „jinými ustanoveními unijního práva“ než s články 107 a 108 SFEU, byl rovněž stížen nedostatkem odůvodnění.

V tomto ohledu poznamenal, že jediné ustanovení unijního práva, jiné než články 107 a 108 SFEU, ve světle kterého Komise zkoumala tento požadavek, je článek 8 nařízení Řím I², který stanoví zvláštní kolizní normy týkající se individuální pracovní smlouvy. Komise však v napadeném rozhodnutí nevysvětlila důvody umožňující se domnívat, že tento článek je jediné relevantní ustanovení, jiné než články 107 a 108 SFEU, ve světle kterého musela zkoumat slučitelnost

¹ – Rozhodnutí Komise C(2020) 9625 final ze dne 22. prosince 2020 o státní podpoře SA.59029 (2020/N) – Itálie – COVID-19: Režim náhrady škody ve prospěch leteckých společností s italskou provozní licenci.

² – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. 2008, L 177, s. 6).

požadavku na minimální odměnu s unijním právem. Komise proto jasným a transparentním způsobem neuvedla důvody, ze kterých se domnívala, že uvedený požadavek nepředstavuje porušení „jiných ustanovení unijního práva“.

Tento nedostatek odůvodnění je ilustrován skutečností, že Komise při zkoumání svého požadavku na minimální odměnu zohlednila stížnost Italského sdružení nízkonákladových leteckých společností, která zpochybňuje slučitelnost italské právní úpravy obsahující požadavek na minimální odměnu podobný požadavku stanovenému dotčeným opatřením s volným pohybem služeb ve smyslu článku 56 SFEU. Vzhledem k této souvislosti musela Komise *a fortiori* rozhodnout o relevanci článku 56 SFEU pro účely zkoumání slučitelnosti dotčeného opatření s vnitřním trhem.

S ohledem na předcházející úvahy Tribunál došel k závěru, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, kterou jí ukládá článek 296 SFEU, a proto napadené rozhodnutí zrušil.